

Xevi Camps

“M’ho passo igual de bé fent tele, teatre o cinema”

Xevi Camps, format al teatre amateur de Calella, és un jove que parla amb entusiasme, somriu constantment, i té clar de què vol treballar. Ser actor es va convertir en un objectiu pel qual no ha dubtat en esforçar-se fins que TV3 el va escollir per fer el paper de Pol a "El cor de la ciutat". Ara, és Ventura Pons qui l'ha triat per al seu nou film Forasters, on interpreta un jove magrebí. Ens trobem amb ell per a què ens parli de com evoluciona, poc a poc però amb passos segurs, la seva carrera.

Albert Lladó, albert@edicat.cat

Fotos: Ivan Giménez

Totes les fotografies es van fer a l'Ateneu Barcelonès.



Des dels 13 anys, a Calella de la Costa (a la "Joventut Artística de Calella"), comences a fer teatre. Què és el que s'aprèn al teatre amateur que no pots aprendre al professional?

Al teatre amateur ho fas tot tu. Jo tampoc he fet gaire teatre professional, però a la televisió o al cinema arribes, fas la teva feina i ho tens tot preparat. Segurament, com a persona, el teatre amateur t'omple més. T'adones de tot el que cal fer per portar una obra endavant. A més, normalment ho fas amb gent que coneixes molt. Ho comparteixes tot.

A Catalunya, hi ha molts actors joves, de gran qualitat, que estan treballant molt. Entre els companys, hi ha competitivitat? Com es viu aquesta competència?

Hi ha una competència i això és evident. Tothom vol treballar. Però el que passa és que cada actor té les seves característiques concretes. I els seus registres són diferents als de la resta. I la veritat és que hi ha molt companyerisme. Hi ha molt bon rotllo. Si a algú li donen un paper que tu volies, doncs tens una mica d'enveja, però sana. Al final, prefereixes que li donin un treball a algú que coneixes que no a un altre.

Moltes vegades, els telespectadors no veuen la formació que hi ha darrere dels actors. Tu, per exemple, has estudiat interpretació amb actors com Juli Fàbregas o Meritxell Botey. És un procés d'aprenentatge constant?

Sí, segur que sí. Això és una professió com una altra. Com a totes, tu tens una base i, mica en mica, vas millorant. Evidentment, quan comences, el salt d'aprenentatge és enorme. Hi ha moltes coses que no saps i que has d'aprendre. Però és una professió on millores en el dia a dia. Vas pel carrer i et vas fixant en la gent. També em fixo molt en el cine.

De fet, va ser mirant una pel·lícula quan vas decidir que et volies dedicar professionalment

a això, no?

Des de petit ja gaudia molt fent teatre, però veia pel·lícules i tenia ganes d'estar allà, en aquell món.

I encara et poses nerviós abans de sortir a escena?

No he sigut mai de posar-me molt nerviós. Només pocs segons abans de sortir, potser.

I no t'has quedat en blanc mai?

Mai. Però sí que he viscut moments en què altres es quedaven en blanc. I una cosa que passa molt és que sonen telèfons mòbils a la sala. Una vegada, en una escena tensa, no parava de sonar-li el mòbil a una senyora gran. Li va caure, el va tornar a agafar, li va tornar a caure sota la cadira... Després em vaig adonar que era de la meva família.

Però aquesta només és una faceta de la teva vida, no? Ets llicenciat en Biologia. T'agradaria treballar del que has estudiat o, si pots escollir, prefereixes seguir treballant com a actor? O combinar-ho?

És una pregunta que a mi també m'agradaria que algú em respongués (riu). La meva idea era intentar combinar-ho. M'he apuntat a les llistes d'Ensenyament. M'agradaria ser professor i anar treballant com a actor.

Sempre es diu que l'actor pateix esperant que el truquin d'una feina... Realment, la inestabilitat d'aquesta professió crea certa angoixa?

Crea molta angoixa. Ni pots fer ni pots deixar de fer. Sempre estàs pendent de que et truquin per anar prioritzant. De moment, he tingut la sort que m'ho he pogut combinar sense gaires problemes.

Interpretar al teatre, al cinema o a la televisió és molt diferent? Què és el que t'agrada més de cada mitjà?

És molt diferent. El teatre és una cosa directa. Tens el públic respirant al teu costat. Veus com riuen, com ploren... En canvi, el cine i la televisió són molt diferents. És més fred. Però, encara que la majoria d'actors et dirien el teatre, jo no podria triar. Són tan diferents que m'ho passo igual de bé fent tele, teatre o cinema.

A "El cor de la ciutat" interpretaves el Pol, un noi que no accepta que la seva mare refaci la seva mare amb un altre home després que el seu pare hagi mort. Com et prepares els personatges?

Generalment, t'intentes informar una mica. Et fixes en algú que pugui ser similar. Però, a les sèries, normalment els tipus de personatges s'assemblen a tu. Com hi ha un ritme frenètic, sempre cerquen algú que s'assembli molt. A "El cor", el Pol era un noi catalanista, que estudiava a la universitat... Potser va ser més difícil quan se li moria el pare... És un procés complicat i allà sí que vaig parlar amb gent que havia passat per casos similars.

En aquestes escenes, el gran perill és fer una caricatura?

Sí, la gent que venim del teatre tendim a exagerar. Quan es fa teatre, tot és gros. Tot és cap a fora. I a la televisió, o al cinema, és al revés. La pantalla ho agafa tot.

Quan fas tele, et mires molt? T'ho graves i després ho repasses a casa?

Vols veure com ha quedat. Es tracta de mirar el teu treball. I, sens dubte, jo sóc el més crític amb mi. Al principi, és una mica estrany, però després et vas acostumant.

Ara estrenes Forasters, sota direcció de Ventura Pons. Explica'ns una mica el teu personatge.

Forasters és una drama familiar que explica una història que, amb els fills, es torna a repetir. I és que el director volia ressaltar aquesta repetició que, molts cops, es produeix a la vida. El meu personatge és un noi marroquí, molt integrat a Catalunya, que, tot i que ha seguit amb les seves tradicions, estudia a la universitat. L'accent era el més complicat. Però em va sortir força intuïtivament. Fins i tot, a la pel·lícula coincideixo amb alguns marroquins i em preguntaven si teniu algun parent del Marroc...

Creus que a els magrebins encara pateixen racisme a Catalunya?

Crec que sí. Segurament, molt menys que abans. Però la immigració encara no està normalitzada del tot i és un tema que cal treballar. Hi ha molta immigració il·legal i això fa que la gent més gran encara els vegi com a "forasters". Però jo crec que la nostra generació cada vegada estem més acostumats.

Al rodatge, vas coincidir amb actors del nivell d'Anna Lizaran. Quan estàs actuant, et dóna temps de fixar-te en el treball dels teus companys o la concentració no t'ho permet?

Aprens molt i ells t'ajuden moltíssim. T'aconsellen o, simplement, et feliciten. I rebre una felicitació d'actors com l'Anna Lizaran, o en Joan Pera, doncs és molt important. Però la veritat és que, quan estàs actuant, estàs tan concentrat que només penses en el paper. De fet, no veus l'actriu, només el personatge.

L'actor és una peça fonamental en qualsevol obra o film, però sempre amb un text ja donat. No et venen ganes d'estar a l'altre cantó? Escriure allò que has d'interpretar?

I tant! Des de petit sempre he escrit... És una cosa que m'agradaria molt provar. I uns dels projectes que em faria il·lusió fer seria una escola de teatre a Calella, el meu poble.